

Zbigniew Serafin, Hubert Paluch

Zarządzanie rezerwami żywnościowymi w optyce bezpieczeństwa narodowego

Przegląd Naukowo-Metodyczny. Edukacja dla Bezpieczeństwa nr 1, 117-119

2011

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Tomasz HOFFMANN

Wyższa Szkoła Gospodarki Krajowej w Kutnie

KOMUNIKACJA WEWNĘTRZNA W POLICJI

Streszczenie

Milicja Obywatelska 10 maja 1990 roku została formalnie przekształcona w Policję, Służba Bezpieczeństwa rozwiązana (utworzono nowy Urząd Ochrony Państwa), a Ministerstwo Spraw Wewnętrznych stało się resortem cywilnym na miejsce „mundurowego”. W tym dniu wszedł w życie pakiet tzw. „ustaw policyjnych” uchwalonych wcześniej przez parlament.

Ponieważ Policja Polska była organizowana w trakcie wprowadzania zasadniczych zmian zasad funkcjonowania państwa. w praktyce ani sami milicjanci, którzy z dnia na dzień stali się policjantami, ani twórcy przepisów prawnych sytuujących Policję w systemie bezpieczeństwa państwa na dobrą sprawę nie mieli żadnych doświadczeń z nowoczesnymi rozwiązaniami organizacyjnymi i prawnymi w tej dziedzinie. Celem niniejszego artykułu jest zaprezentowanie systemu komunikacji wewnętrznej, jaki ma miejsce w Policji. Szczególny nacisk położony został na procesy komunikacyjne, jakie zachodzą na różnych stanowiskach w pracy poszczególnych policjantów.

Abstract

The Civil militia 10 May the year 1990 became formally transformed into the Police, The Security Service solved (one formed the new Office for State Protection), and Ministry of the Interior became a civil department on the place „of uniform”. On this day came into force the pack so called police-„laws ” pass earlier by the parliament.

Because the Polish Police was organized in progress of the initiation of fundamental changes of rules of the kelter of the state. In effect nor themselves constables who from day to day became policemen, nor creators of legal provisions locating the Police in safety systems of the state to be sure had no experiences with modern solutions organizational and legal in this domain. An aim of the present article is presenting of the communication system of internal which takes place in the Police. The special situated pressure became on communication which processes they happen on different positions on the job individual policemen.

Wprowadzenie

Milicja Obywatelska 10 maja 1990 roku została formalnie przekształcona w Policję, Służba Bezpieczeństwa rozwiązana (utworzono nowy Urząd Ochrony Państwa), a Ministerstwo Spraw Wewnętrznych stało się resortem cywilnym na miejsce „mundurowego”. W tym dniu wszedł w życie pakiet tzw. „ustaw policyjnych” uchwalonych wcześniej przez parlament.¹

Ponieważ Policja Polska była organizowana w trakcie wprowadzania zasadniczych zmian zasad funkcjonowania państwa. w praktyce ani sami milicjanci, którzy

¹ K. Kozłowski: *Policja lat przełomu (1989-1990) (w:) Policja w Polsce. Stan obecny i perspektywy*, Tom I, pod. red. A. Szymaniaka, W. Ciepeli. Poznań 2007, s. 51

z dnia na dzień stali się policjantami, ani twórcy przepisów prawnych sytuujących Policję w systemie bezpieczeństwa państwa na dobrą sprawę nie mieli żadnych doświadczeń z nowoczesnymi rozwiązaniami organizacyjnymi i prawnymi w tej dziedzinie.²

Kluczową sprawą było przywrócenie zaufania społecznego do Policji. Był to oczywisty wymóg: bez współdziałania z ludnością każda Policja jest ślepa i bezradna. Nie tylko MSW, ale przede wszystkim twórcy „ustaw policyjnych” robili wiele by już nigdy uczciwy obywatel nie musiał się bać stróżów prawa. Pamięć minionych lat działalności milicji była wówczas tak silna, że prowadziła do formalnych wniosków na forum sejmowym, by policjanci na służbie byli nieuzbrojeni, by praktycznie nie mogli strzelać nawet w obronie własnej, a tym bardziej stosować środków techniki operacyjnej (podstuchy, podglądy, agentura). W efekcie „ustawy policyjne” niezmiernie ograniczyły możliwości zarówno użycia broni, jak i stosowania technik operacyjnych (potrzebna była każdorazowo zgoda aż dwóch ministrów). Tymczasem szybko rosło zagrożenie przestępczością. Na czarny rynek wpływała masowo broń kupowana m. in. od opuszczających nasz kraj żołnierzy sowieckich. Przestępcy nie mieli zahamować w jej użyciu, natomiast użycie broni przez policjanta kończyło się zazwyczaj długotrwałymi i nieprzyjemnymi dla niego procedurami, Policjant był po prostu w gorszej sytuacji niż bandyta. Policjanci zaczęli się bać bandytów, a nie odwrotnie. Późniejsze nowelizacje „ustaw policyjnych” stanowiły kolejne próby uzdrowienia tej sytuacji.³

Ustawa z dnia 6 kwietnia 1990 roku o Policji rozwiązywała Milicję Obywatelską i utworzyła Policję — umundurowaną i uzbrojoną formację, służącą społeczeństwu i przeznaczoną do ochrony bezpieczeństwa ludzi oraz do utrzymywania bezpieczeństwa o porządku publicznego. Ustawa sprecyzowała zakres zadań należących do niej, pozostawiając jednak ich otwarty katalog. Wiele zadań szczegółowych pozostawiła do bliższej regulacji przepisom szczególnym.

Założenie ustawy było uregulowanie spraw Policji i policjantów w sposób kompleksowy. Nadało to jej charakter aktu prawnego dość złożonego składającego się z dwóch części. Pierwsza to zespół unormowań dotyczących organizacji i funkcjonowania Policji jako organu administracji państwowej, realizującego zadania państwa w dziedzinie ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego. W tym zakresie ustawa była aktem normatywnym o charakterze ustrojowym. Druga część — to zbiór przepisów regulujących status służbowy policjanta. W tej części ustawa jest tzw. pragmatyką służbową, czyli aktem określającym prawa i obowiązki funkcjonariuszy Policji.⁴

Szczególny charakter i znaczenie dla obywateli miały regulacje rozdziału trzeciego ustawy, określające bliżej uprawnienia Policji wobec społeczeństwa przy wykonywaniu swoich ustawowych zadań. Ustawodawca podzielił ogół czynności wykonywanych przez Policję w celu rozpoznawania, zapobiegania i wykrywania przestępstw na czynności: operacyjno-rozpoznawcze, dochodzeniowo-śledcze,

² A. Przemyski, M. Róg: *Przyszłość ustawy o Policji. Rozważania o możliwych kierunkach zmian w prawie policyjnym* (w:) *Policja w Polsce. Stan obecny i perspektywy*. Tom 1, pod. red. A. Szymaniaka, W. Ciepeli. Poznań 2007, s.125

³ K. Kozłowski, *Policja lat przełomu (1989-1990)* (w:) *Policja w Polsce. Stan obecny i perspektywy*. Tom 1, pod. red. A. Szymaniaka, W. Ciepeli. Poznań 2007, s.54

⁴ A. Misiuk: *Model Policji w Polsce w latach transformacji systemowej po 1990 roku* (w:) *Policja w Polsce. Stan obecny i perspektywy*. Tom 1, pod. red. A. Szymaniaka, W. Ciepeli, Poznań 2007, s.57